

PARS SECUNDA

Continens acta præcipua Domini nostri Jesu Christi, ab anno ætatis trigesimo.

MEDITATIO XXVI.

Christus venit ad Joannem
ab eo baptizandus.

I. — Et factum est : in diebus illis venit Jesus a Nazareth Galilææ. (*Marc. I. 9.*)

In Jordanem ad Joannem, ut baptizaretur ab eo. (*Matth. III. 13.*)

Marcus Evangelista, sicut cervus ad fontes aquarum desiderans, saltus in planis et arduis dat, et velut apīs melliflua flores summatim degustat; unde a Nazareth venien-

tem Jesum enarravit dicens : *Et factum est in diebus, etc.* Venit Deus ad hominem. (*Hieronymus.*)

Dominus ad servum, rex ad militem, lux ad lucernam. (*Remigius.*)

Salvator ideo baptizari voluit, non ut sibi munditiam acquireret, sed ut nobis fluentia mundaret. (*Ambrosius.*)

II. — Joannes autem prohibebat eum dicens : Ego a te debeo baptizari, et tu venis ad me? (*Matth. III. 14.*)

Ut tu me baptizes, est idonea ratio, ut justus efficiar, et dignus cœlo; ut autem ego te baptizem, quæ est ratio? Omne bonum de cœlo descendit in terram, non de terra ascendit in cœlum. (*Chrysostomus.*)

III. — Respondens autem Jesus, dixit ei : Sine modo : sic enim decet nos implere omnem justitiam. Tunc dimisit eum. (*Mat. III. 15.*)

Sed modo sine, ut justitiam baptismatis non verbis, sed factis adimpleam : prius suscipiam, postea prædicabo. Sic et omnem aliam justitiam prius factis implevit, postea prædicavit : secundum illud : (*Act. I.*) *Cæpit Jesus facere et docere.* (*Chrysostomus.*)

iv. — Et baptizatus est Jesus a Joanne in Jordane. (*Marc. I. 9.*)

Baptizatus est ut notus omnibus fieret, et in eum crederent : et ad implendum omnem justitiam, quæ est observatio mandatorum. (*Chrysostomus.*)

MEDITATIO XXVII.

Quæ in hoc baptisate evenerunt mirabilia.

i. — Baptizatus autem Jesus, confestim ascendit de aqua. Et ecce aperti sunt ei cœli. (*Mat. III. 16.*)

Factum est autem cum baptizaretur omnis populus, et Jesu baptizato et orante, apertum est cœlum. (*Luc. III. 21.*)

Et vidit cœlos apertos. (*Marc. I. 10.*)

Quia ergo nobis Dominus, sui corporis in tinctu, baptismi lavacrum dedicavit, nobis quoque, post acceptum baptisma, cœli aditum patere et Spiritum sanctum dari demonstravit. (*Rabanus.*)

Baptizatis aperiuntur cœli, et vident ea quæ sunt in cœlo, non carnalibus oculis videndo, sed spiritualibus fidei credendo. (*Chrysostomus.*)

ii. — Et descendit Spiritus sanctus corporali specie, sicut columba in ipsum. (*Luc. III. 22.*)

Et vidit Spiritum Dei descendentem sicut columbam, et venientem super se. (*Mat. III. 16.*)

Et manentem in ipso. (*Marc. I. 10.*)

Veteris recordatur historiæ : in diluvio enim apparuit hoc animal, ramum ferens olivæ, et communem orbis tranquillitatem annuntians : quæ omnia typus erant futurorum. Etenim nunc columba apparet, liberatorem nobis demonstrans, et pro ramo olivæ adoptionem generi humano offert. (*Chrysostomus.*)

iii. — Et ecce vox de cœlis dicens : Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui. (*Mat. III. 17.*)

Et vox facta est de cœlis : Tu es Filius meus dilectus, in te complacui. (*Marc. I. 11.*)

In te complacui mihi. (*Luc. III. 22.*)

Descendit Christus, descendit et Spiritus sanctus : sed Christus in veritate carnis, Spiritus sanctus in specie, et non in veritate columbæ, ergo descendit in aquam Christus, et Spiritus sanctus sicut columba descendit, pater quoque e cœlo locutus est. Habes præsentiam Trinitatis. (*Ambrosius.*)

Intelligatur hoc (*complacui*) dictum esse ab omnibus Evangelistis, tamquam diceretur: In te complacitum meum constitui; hoc est implere quod mihi placet. (*Augustinus.*)

iv. — Et ipse Jesus erat incipiens quasi annorum triginta. (*Luc. III. 23.*)

Baptizandus est tamen infantulus si necessitas urget: nam utilius est insensibiliter sanctificari quam non signatus transmigrare. (*Augustinus.*)

MEDITATIO XXVIII.

Christi quadagesimale Jejunium
in deserto.

I. — Jesus autem plenus Spiritu sancto regressus est a Jordane: et agebatur a Spiritu in desertum.

Diebus quadraginta. (*Luc. IV. 1, 2.*)

Tunc Jesus ductus est in desertum a Spiritu, ut tentaretur a diabolo. (*Matth. IV. 1.*)

Statim Spiritus expulit eum in desertum. (*Marc. I. 12.*)

Tria igitur sunt quæ ad usum proficiunt salutis humanæ: sacramentum, desertum, et jejunium. (*Ambrosius.*)

Est autem ductus a Spiritu sancto, non quasi minor majoris præcepto. (*Chrysostomus.*)

Ducitur non invitus aut captus, sed voluntate pugnandi. (*Hieronimus.*)

II. — Et erat in deserto quadraginta diebus et quadraginta noctibus: et tentabatur a satana: eratque cum bestiis. (*Marc. I. 13.*)

Et nihil manducavit in diebus illis. (*Luc. IV. 2.*)

Quadragenarius numerus custoditur, quia in hoc mortali corpore ex quatuor elementis subsistimus, per cujus voluptatem præceptis dominicis contraimus quæ per decalogum sunt accepta. Quia ergo per carnis desideria decalogi mandata contempsimus, dignum est ut eandem carnem quater decies affligamus. (*Chrysostomus.*)

III. — Et cum jejunasset quadraginta diebus, et quadraginta noctibus, postea esuriit. (*Mat. IV. 2.*)

Consummatis illis (diebus) esuriit. (*Luc. IV. 2.*)

Non coactus ad necessitatem quæ præest naturæ, sed quasi provocans diabolum ad duellum: sentiens enim diabolus, quia ubi fames, ibi imbecillitas, aggreditur ad tentandum. (*Basiliius.*)

MEDITATIO XXIX.

Christus ter a diabolo tentatus vincit.

I. — Et accedens tentator (satanas *Marc. I. 13.* — diabolus, *Luc. IV. 3.*) dixit ei : Si filius Dei es, dic ut lapides isti panes fiant.

Qui respondens dixit : Scriptum est : Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei. (*Mat. IV. 3, 4.* — *Luc. IV. 3, 4.*)

Sed duobus contrariis teneris, o diabole : si ad imperium ejus possunt lapides panes fieri, ergo frustra tentas eum qui tantæ potentiae est : si autem non potest facere, frustra Dei filium suspicaris. (*Hilarius.*)

Unde adversarium vicit testimoniis legis, non potestate virtutis : ut hoc ipso et hominem plus honoraret, et adversarium plus puniret; cum hostis generis humani non quasi a Deo, sed quasi ab homine vinceretur. (*Leo.*)

II. — Tunc assumpsit eum diabolus in sanctam civitatem, (duxit eum in Jerusalem. *Luc. IV. 9.*) et statuit eum super pinnaculum templi. Et dixit ei : Si filius Dei es mitte te deorsum. Scriptum est enim :

Quia angelis suis mandavit de te, et in manibus tollent te, ne forte offendas ad lapidem pedem tuum.

Ait illi Jesus : Rursum scriptum est : Non tentabis Dominum Deum tuum. (*Matth. IV. 5, 6, 7.* — *Luc. IV. 9, 10, 11, 12.*)

Cum ex præmisso Christi responso nihil certum discere diabolus potuisset, utrum Christus Deus esset, an homo; assumpsit eum ad aliam tentationem, dicens apud se : Iste qui fame non vincitur, etsi filius Dei non est, tamen sanctus est : valent enim homines sancti fame non vinci.

Sed postquam omnem necessitatem carnis vicerunt, per vanam gloriam cadunt, ideo cœpit eum tentare in gloria vana. (*Chrysostomus.*)

Intuere quia testimonia a Domino allata sunt convenienter, a diabolo autem indecenter : non enim quod scriptum est *Angelis suis mandavit etc.* suadet projicere se ipsum et præcipitare. (*Chrysostomus.*)

Tentat Deum qui, sine ratione objiciens se periculo, quidpiam agit. (*Augustinus.*)

III. — Iterum assumpsit eum diabolus (duxit *Luc. IV. 5.*) in montem excelsum valde : et ostendit ei omnia regna mundi, et gloriam eorum. (*Mat. IV. 8.*)

In momento temporis. Et ait illi: Tibi dabo potestatem hanc universam, et gloriam illorum: quia mihi tradita sunt: et cui volo do illa.

Tu ergo si adoraveris coram me, erunt tua omnia. (*Luc. IV. 5, 6, 7.*)

Hæc omnia tibi dabo, si cadens adoraveris me.

Tunc dicit ei Jesus: Vade satana: Scriptum est enim: Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli servies. (*Mat. IV. 9, 10. — Luc. IV. 8.*)

Diabolus ex secundo responso incertus, transit ad tertiam tentationem: quia enim Christus retia ventris disruperat, retia vanæ gloriæ transiverat: ponit ei retia avaritiæ.

Miranda est diaboli dementia. Illi promittebat dare regna terrena qui suis fidelibus dat regna cœlestia, et gloriam mundi ei qui est cœlestis gloriæ Dominus. (*Remigius.*)

Videndum quia Christus cum passus fuisset tentationis injuriam, dicente sibi diabolo: *Si Filius Dei es mitte te deorsum*, non est turbatus, neque diabolum increpavit. Nunc autem quando diabolus usurpavit sibi Dei honorem, exasperatus est, et repulit eum, dicens: *Vade, satana: vade in ignem æternum qui paratus est tibi et angelis tuis*. Ut nos illius discamus exemplo, nostras qui-

dem injurias magnanimiter sustinere, Dei autem injurias nec usque ad auditum sufferre. (*Chrysostomus.*)

iv. — Tunc reliquit eum diabolus. (*Mat. IV. 11.*)

Consummata omni tentatione diabolus recessit ab illo, usque ad tempus. (*Luc. IV. 13.*)

Et ecce Angeli accesserunt, et ministrabant ei. (*Mat. IV. 11. — Marc. I. 13.*)

Non tamdiu homines Dei diabolus tentat quamdiu vult, sed quamdiu Christus permittit. Etsi enim permittit eum paulisper tentare, tamen repellit propter infirmam naturam. (*Chrysostomus.*)

Victo autem a nobis calcatoque diaboli capite, Angelorum ministeria et virtutum in nos cœlestium officia non defutura ostenditur. (*Hilarius.*)

v. — Et regressus est Jesus in virtute spiritus in Galilæam, et fama exiit per universam regionem de illo.

Et ipse docebat in synagogis eorum, et magnificabatur ab omnibus. (*Luc. IV. 14, 15.*)

Virtutem Spiritus signa miraculorum dicit. (*Beda.*)

Cave ne beatos tantum illos iudices, et te arbitreris privatum esse Christi doctrina : quia nunc etiam in toto orbe docet per organa sua, et nunc magis glorificatur ab omnibus quam illo tempore quo tantum in una provincia cognoscebatur. (*Origenes.*)

MEDITATIO XXX.

De prima vocatione Andreæ, ad solam quamdam Christi notitiam.

I. — Stabat Joannes, et ex discipulis ejus duo.

Et respiciens Jesum ambulans, dicit : Ecce Agnus Dei.

Et audierunt eum duo discipuli loquentem, et secuti sunt Jesum. (*Joan. I. 35, 36, 37.*)

Stabat Joannes, cessat lex, et venit Jesus, id est gratia Evangelii, cui ipsa lex perhibet testimonium : Ambulat Jesus discipulos collecturus. (*Alcuinus.*)

Ambulatio etiam Jesu dispensationem Incarnationis, qua ad nos venire, ac nobis exempla vivendi præbere dignatus est, insinuat. (*Beda.*)

Quia parvam (Joannes) immisit scintillam, repente flamma in altum elevata est. (*Chrysostomus.*)

II. — Conversus autem Jesus, et videns eos sequentes se, dicit eis : Quid quæritis? Qui dixerunt ei : Rabbi, (quod dicitur interpretatum Magister) ubi habitas?

Dicit eis : Venite et videte. (*Joan. I. 38, 39.*)

Vide autem quod sequentibus se Dominus convertit faciem et respexit : quia nisi per bonam operationem ipsum secutus fueris, ad visionem faciei ejus nunquam pertinges, neque ad domum ejus poteris pervenire. (*Chrysostomus.*)

III. — Venerunt, et viderunt ubi maneret, et apud eum manserunt die illo : hora autem erat quasi decima.

Erat autem Andreas frater Simonis Petri unus ex duobus, qui audierant a Joanne, et secuti fuerant eum. (*Joan. I. 39, 40.*)

Quam beatam diem duxerunt, quam beatam noctem! Ædificemus ergo et nosmetipsi in corde nostro, et faciamus domum, quo veniat ille et doceat nos. (*Augustinus.*)

Venerat autem tempus ut impleretur lex per dilectionem, quæ a Judæis impleri non poterat per timorem (quia in decem præceptis data est lex) unde et decima hora Dominus audivit : Rabbi : Magister enim legis non est nisi dator legis. (*Augustinus.*)

MEDITATIO XXXI.

De prima vocatione Petri, ad solam
itidem Christi notitiam.

I. — Invenit hic (Andreas) primum
fratrem suum Simonem, et dicit ei: Inve-
nimus Messiam (quod est interpretatum
Christus). (*Joan. I. 41.*)

Hoc est vere Dominum invenire, vera
illius dilectione fervere, fraterna quoque sa-
lutis curam gerere. (*Beda.*)

Messias hebraice, græce Christus, latine
Unctus dicitur: Chrisma enim unctio est:
ille autem singulariter unctus est: unde om-
nes christiani unguuntur, secundum quod in
(*Ps. XLIV.*) dicitur: "Unxit te Deus, Deus
tuus oleo exultationis præ participibus
tuis: " Participes enim ejus sunt omnes
sancti: sed ille est singulariter sanctus et
singulariter unctus. (*Augustinus.*)

II. — Et adduxit eum ad Jesum. (*Joan.*
I. 42.)

Considera ex ipso principio obedientem
Petri mentem: confestim enim cucurrit,
nihil tardans. (*Chrysostomus.*)

III. — Intuitus autem eum Jesus, dixit:
Tu es Simon filius Jona: tu vocaberis Ce-

phas: quod interpretatur Petrus. (*Joan.*
I. 42.)

Illud magnum quia mutavit ei nomen et
fecit de Simone Petrum. Petrus autem a pe-
tra: petra vero Ecclesia: ergo in Petri no-
mine figurata est Ecclesia. Et quis securus
est, nisi qui ædificat supra petram? Intentum
autem te fecit Dominus: Nam si antea Petrus
vocaretur, non ita videres mysterium petrae
et putares casu eum sic vocari, non providen-
tia Dei, ideo eum voluit aliud prius vocari ut
ex ipsa commutatione nominis, sacramenti
vivacitas commendaretur. (*Augustinus.*)

MEDITATIO XXXII.

De vocatione Philippi.

I. — In crastinum voluit exire in Gali-
læam, et invenit Philippum. (*Joan. I. 43.*)

Christus hinc suam virtutem ostendit,
quod a terra nullum ferente fructum, nam a
Galilæa Propheta non surgit, inclytos disci-
pulos elegit. (*Chrysostomus.*)

II. — Et dicit ei Jesus: Sequere me.
(*Joan. I. 43.*)

Non simpliciter vox Christi dicebatur:
sed fidelium interiora ad ejus inflammabat
amorem. (*Theophylactus.*)

III. — Erat autem Philippus a Bethsaida, civitate Andreae, et Petri. (*Joan. I. 44.*)

Forte autem ab Andrea et Petro de Christo aliquid didicit (Philippus), quia et eadem patria erant. (*Theophylactus.*)

MEDITATIO XXXIII.

De vocatione Nathanaelis.

I. — Invenit Philippus Nathanael, et dicit ei : Quem scripsit Moyses in lege, et Prophetæ, invenimus Jesum filium Joseph a Nazareth.

Et dicit ei Nathanael : A Nazareth potest aliquid boni esse? Dicit ei Philippus : Veni, et vide. (*Joan. I. 45, 46.*)

Non solum Philippus a Christo persuasus est, sed præco aliis fit. Vide qualiter sollicitam mentem habebat, et continue meditabatur Moysi, et exspectabat adventum Christi. (*Chrysostomus.*)

Audiverat Nathanael a Scripturis quod a Bethleem oporteret Christum venire : cum igitur audivit a Nazareth dubitavit. Considera vero ejus in inquirendo prudentiam et mansuetudinem : non enim dixit, Decipis me Philippe, sed interrogat dicens : *A Nazareth potest, etc.* (*Chrysostomus.*)

II. — Vidit Jesus Nathanael venientem ad se, et dicit de eo : Ecce vere Israelita, in quo dolus non est.

Dicit ei Nathanael : Unde me nosti? Respondit Jesus, et dixit ei : Priusquam te Philippus vocaret, cum esses sub ficu, vidi te. (*Joan. I. 47, 48.*)

Ipse, Nathanael, quidem ut homo investigabat, Jesus autem ut Deus respondebat : non ut homo eum intuens, sed ut Deus desuper cognoscens. (*Chrysostomus.*)

III. — Respondit ei Nathanael, et ait : Rabbi, tu es Filius Dei, tu es Rex Israel.

Respondit Jesus et dixit ei : Quia dixi tibi : Vidi te sub ficu, credis : majus his videbis.

Et dicit ei : Amen, amen dico vobis, videbitis coelum apertum, et Angelos Dei ascendentes, et descendentes supra Filium hominis. (*Joan. I. 49, 50, 51.*)

Verba quidem eadem locutus est Petrus et Nathanael, non autem eadem mente ; sed Petrus quidem confessus est Filium Dei ut Deum verum : hic autem ut hominem nudum ; dicens enim ei : *Tu es Filius Dei*, induxit : *Tu es Rex Israel*. Dei autem Filius non est Rex Israelis solum, sed et orbis terrarum universi. Vide qualiter paulatim

eum a terra Dominus abducit, et facit quod non ultra æstimet Christum esse hominem solum : cui enim Angeli ministrant, qualiter hic homo purus esset? (*Chrysostomus.*)

MEDITATIO XXXIV.

De secunda Petri aliorumque vocatione ad sequelam solum temporalem, cum animo revertendi ad piscationem.

I. — Factum est autem, cum turbæ irruerent in eum, ut audirent verbum Dei, et ipse stabat secus stagnum Genesareth.

Et vidit duas naves stantes secus stagnum : piscatores autem descenderant, et lavabant retia.

Ascendens autem in unam navim quæ erat Simonis, rogavit eum a terra reducere pusillum. Et sedens docebat de navicula turbas. (*Luc. V. 1, 2, 3.*)

Quis enim discessisset, dum hujusmodi miracula faciebat? Qui voluissent solam prospicere faciem, et os talia loquens? Neque enim in agendo miracula solum admirabilis erat : sed visus ejus abundabat plurima gratia. (*Chrysostomus.*)

Volens autem diligenter congregare spectaculum, ut nemo remaneret post tergum,

sed omnes facie ad faciem cernerent, ascendit in navim. (*Chrysostomus.*)

Quod autem Dominus rogat navim a terra reducere pusillum, significat temperate utendum verbo ad turbas, ut nec terrena eis præcipiantur, nec a terrenis in profunda sacramentorum recedatur. (*Augustinus.*)

II. — Ut cessavit autem loqui, dixit ad Simonem : Duc in altum, et laxate retia vestra in capturam.

Et respondens Simon, dixit illi : Præceptor, per totam noctem laborantes, nihil cepimus : in verbo autem tuo laxabo rete.

Et cum hoc fecissent, concluderunt piscium multitudinem copiosam, rumpebatur autem rete eorum.

Et annuerunt socii, qui erant in alia navi ut venirent et adjuvarent eos. Et venerunt, et impleverunt ambas naviculas, ita ut pene mergerentur. (*Luc. V. 4, 5, 6, 7.*)

Condescendens hominibus, sicut magos per sidus vocavit, sic et piscatores per piscatoriam artem. (*Chrysostomus.*)

Petrus autem non distulit; non addidit : non te audiam, nec secundis laboribus me exponam; sed magis subdit : *in verbo autem tuo laxabo rete.*

Quia vero turbam de navicula Dominus instruxerat, non sine mercede naviculæ do-

minum dereliquit, dupliciter beneficians ipsum : quia primo dedit ei multitudinem piscium, et deinde discipulum ipsum fecit. (*Theophylactus.*)

III. — Quod cum videret Simon Petrus, procidit ad genua Jesu dicens : Exi a me quia homo peccator sum Domine.

Stupor enim circumdederat eum, et omnes qui cum illo erant, in captura piscium, quam ceperant :

Similiter autem Jacobum et Joannem, filios Zebedæi qui erant socii Simonis. Et ait ad Simonem Jesus : Noli timere : ex hoc jam homines eris capiens. (*Luc. V. 8, 9, 10.*)

Dic et tu : *Exi a me Domine*, etc., ut respondeat Deus, *Noli timere*; indulgenti Domino peccatum fateri. Vides quam bonus Dominus, qui tantum tribuit hominibus ut vivificandi habeant potestatem, nam : *Ex hoc jam homines eris capiens!* (*Ambrosius.*)

Hoc ad ipsum Petrum specialiter pertinet : exponit enim ei Dominus quid hæc captura piscium significet : quod scilicet ipse sicut nunc per retia pisces, sic aliquando per verba sit capturus homines : totusque facti hujus ordo quid in Ecclesia, cujus ipse typum tenet, quotidie geratur ostendat. (*Beda.*)

IV. — Et subductis ad terram navibus, relictis omnibus secuti sunt eum. (*Luc. V. 11.*)

Considera eorum fidem et obedientiam : habentes enim opus præ manibus appetibilis piscationis, cum audissent mandantem, non distulerunt, sed relictis omnibus sequebantur. (*Chrysostomus.*)

MEDITATIO XXXV.

De vocatione Petri et Andreae
ad perpetuam sequelam.

I. — Ambulans Jesus juxta mare Galilææ, vidit duos fratres, Simonem, qui vocatur Petrus, et Andream fratrem ejus, mittentes rete in mare (erant enim piscatores). (*Matth. IV. 18. — Marc. I. 16.*)

Decenter per piscatoria vadit loca, piscatores piscaturus. (*Glossa.*) Vidit autem non tam corporaliter quam spiritualiter ad corda eorum respiciens. (*Remigius.*)

In mediis autem operationibus existentes eos vocavit, monstrans quod omnibus occupationibus sequelam suam præponere oportet. (*Chrysostomus.*)

II. — Et ait illis : Venite post me, et faciam vos fieri piscatores hominum. (*Matth. IV. 19. — Marc. I. 17.*)

De his autem piscatoribus loquitur Dominus per Jeremiam dicens cap. XVI. "Mittam in vos piscatores, et piscabuntur vos" unde dicit : *Venite, etc.* (*Remigius.*)

Venite : non tam pedibus, quam affectu et imitatione. (*Glossa.*)

III. — At illi continuo relictis omnibus secuti sunt eum. (*Matth. IV. 20. — Marc. I. 18.*)

Non autem prædicti discipuli secuti sunt Christum doctoris cupientes honorem, sed operis lucrum : sciebant enim quam pretiosa est anima hominis, quam grata est apud Deum salus ipsius, et quanta est merces. (*Chrysostomus.*)

MEDITATIO XXXVI.

De vocatione filiorum Zebedæi
Joannis et Jacobi.

I. — Progressus inde pusillum, vidit Jacobum Zebedæi, et Joannem fratrem ejus, et ipsos componentes retia in navi. (*Marc. I. 19. — Matth. IV. 21.*)

Super caritatem fraternitatis Ecclesie recte posuit fundamentum, ut ex radicibus caritatis exuberans quasi humor ascendat ad ramos. Sic enim fecit Deus et in veteri testamento, super Moysen et Aaron fratres ponens ædificationis initium. Quoniam autem abundantior est gratia novi testamenti quam veteris : ideo primum populum ædificavit super unam fraternitatem, hunc autem super duas. (*Chrysostomus.*)

II. — Et statim vocavit illos. (*Marc. I. 20. — Matth. IV. 21.*)

Vocando autem nihil eis promisit, sicut prioribus : obedientia enim eorum qui prævenerant viam eis ad credendum præparaverat. (*Chrysostomus.*)

III. — Illi autem statim relictis retibus et patre, secuti sunt eum. (*Matth. IV. 22. — Marc. I. 20.*)

Tria enim sunt quæ relinquere debet qui venit ad Christum : actus carnales, qui per retia piscationis significantur ; substantiam mundialem, quæ per navem : et parentes qui per patrem. (*Chrysostomus.*)

MEDITATIO XXXVII.

Christus adest nuptias in Cana
Galilææ.

I. — Nuptiæ factæ sunt in Cana Galilææ : et erat mater Jesu ibi.

Vocatus est autem et Jesus, et discipuli ejus ad nuptias. (*Foan. II. 1, 2.*)

Erubescat homo esse superbus, quoniam factus est humilis Deus. Ecce, inter cetera, Filius Virginis venit ad nuptias, qui cum apud Patrem esset, instituit nuptias. (*Augustinus.*)

II. — Et deficiente vino, dicit mater Jesu ad eum : Vinum non habent.

Et dicit ei Jesus : Quid mihi, et tibi est mulier? nondum venit hora mea. (*Foan. II. 3, 4.*)

Antea, ut unus multorum, ita Jesus conversabatur : unde non præsumebat ei mater tale quid dicere : quia vero audivit quod Joannes testificatus est, et quod discipulos jam haberet, de reliquo confidenter rogat. (*Chrysostomus.*)

Dominus noster, secundum quod Deus erat, matrem non habebat : secundum quod homo erat, habebat matrem. Miraculum au-

tem quod facturus erat, non secundum infirmitatem humanam. Miraculum tamen exigebat Mater : at ille tamquam non agnoscens viscera humana operaturus facta divina dixit : *Quid mihi, etc.*, tamquam dicat : Quod in me facit miraculum non tu genuisti, deitatem meam. Sed quia genuisti infirmitatem meam, tunc te cognoscam cum ipsa infirmitas pendebit in cruce : unde subdit : *nondum venit hora mea.* (*Augustinus.*)

III. — Dicit mater ejus ministris : Quodcumque dixerit vobis, facite. (*Foan. II. 5.*)

Quasi dicat : Licet abnegare videatur, tamen faciet : noverat enim eum Mater pium et misericordem. (*Beda.*)

MEDITATIO XXXVIII.

Christus in eisdem nuptiis primum
patravit miraculum.

I. — Erant autem ibi lapidææ hydriæ sex positæ secundum purificationem Judæorum, capientes singulæ metretas binas vel ternas.

Dicit eis Jesus : Implete hydrias aqua. Et impleverunt eas usque ad summum.

Et dicit eis Jesus : Haurite nunc, et ferte architriclino. Et tulerunt. (*Foan. II. 6, 7, 8.*)

Quantus honor parentibus debeatur facile ostendit, cum statim ad actum propter matrem accedat, quem, quantum in eo erat, parumper distulisset. (*Cyrillus.*)

In testimonium eorum quæ fiebant dixit Dominus : *Ferte Architriclino*, propter evigilantem ejus sensum; et non dicit : Propinate discumbentibus. (*Chrysostomus.*)

II. — Ut autem gustavit architriclinus aquam vinum factam, et non sciebat unde esset, ministri autem sciebant, qui hauerant aquam : vocat sponsum architriclinus.

Et dicit ei : Omnis homo primum bonum vinum ponit : et cum inebriati fuerint, tunc id quod deterius est : tu autem servasti bonum vinum usque adhuc. (*Foan. II. 9, 10.*)

Aqua igitur hydriis infunditur, vinum calicibus hauritur : infundentis scientiæ sensus non convenit haurienti. Qui infuderunt hauriri aquam existimant, qui hauriunt vinum, infusum arbitrantur. Non autem aquæ simplicitas defecit, et vini sapor natus est; non per transfusionem potioris obtinetur quod infirmius est; sed aboletur quod erat, et quod non erat cœpit. (*Hilarius.*)

III. — Hoc fecit initium signorum Jesus in Cana Galilææ : et manifestavit gloriam suam, et crediderunt in eum discipuli ejus.

Post hoc descendit Capharnaum ipse, et mater ejus, et fratres ejus et discipuli ejus : et ibi manserunt non multis diebus. (*Foan. II. 11, 12.*)

Ipse est Rex gloriæ, qui sicut Dominus elementa mutabat. (*Alcuinus.*)

Hic est autem Dominus Deus noster excelsus, ut nos faceret : humilis, ut nos reficeret : ambulans inter homines, patiens humana, abscondens divina. Ecce habet matrem, habet fratres, habet et discipulos. (*Augustinus.*)

MEDITATIO XXXIX.

De fugatis e templo negotiatoribus prima vice.

I. — Prope erat Pascha Judæorum, et ascendit Jesus Jerosolymam :

Et invenit in templo vendentes boves et oves, et columbas, et nummularios sedentes.

Et cum fecisset quasi flagellum de funiculis, omnes ejecit de templo, oves quod et boves. (*Foan. II. 13, 14, 15.*)

Bis in evangeliiis legitur Jesum ascendisse Hierosolimam : semel in primo anno prædicationis, dum adhuc Joannes non erat missus in carcerem ; de hoc ascensu nunc agitur : et iterum illo anno quo erat passurus. Dedit autem nobis exemplum Dominus quanta cura divinis subdi debeamus impetriis. (*Alcuinus.*)

Præsens historia in nullo minorem potestatem prætendit his quæ ab eo miraculosius edita sunt : quinimo constat hic majorem demonstrare potentiam miraculo quo aqua conversa est in vinum : eo quod illic inanimata subsistit materia, hic vero tot millium hominum domantur ingenia. (*Origenes.*)

II. — Et nummulariorum effudit æs, et mensas subvertit. (*Foan. II. 15.*)

Neque non solum eos ejecit qui vendebant et emebant, sed etiam res eorum. (*Theophylactus.*)

III. — Et his, qui columbas vendebant, dixit : Auferte ista hinc, et nolite facere domum Patris mei domum negotiationis.

Recordati sunt vero discipuli ejus quia scriptum est : (*Ps. 68, 10.*) Zelus domus tuæ comedit me. (*Foan. II. 16, 17.*)

Commendatur autem in hac lectione utraque Christi natura : humana quidem, in hoc

quod matrem comitem habuisse perhibetur ; divina vero, in hoc quod verus Dei Filius demonstratur. (*Beda.*)

Ecce Patrem vocat, et non irascantur : æstimant enim simpliciter eum dicere. (*Chrysostomus.*)

Zelus, cum in bono accipitur, est quidam fervor animi, quo mens relicto humano timore, pro defensione veritatis accenditur. (*Alcuinus.*)

MEDITATIO XL.

Nocturnum Christi cum Nicodemo colloquium.

I. — Erat autem homo ex Pharisæis Nicodemus nomine, princeps Judæorum.

Hic venit ad Jesum nocte, et dixit ei : Rabbi, scimus quia a Deo venisti magister ; nemo enim potest hæc signa facere, quæ tu facis, nisi fuerit Deus cum eo. (*Foan. III. 1, 2.*)

Pulchre in nocte venisse dicitur, quia tenebris ignorantiae obnubilatus, ad tantam lucem nondum pervenerat ut perfecte Deum verum crederet : Nox enim in sacro eloquio pro ignorantia ponitur. (*Haymo.*)

Sic ergo Nicodemus de illis multis erat, qui crediderant in nomine ejus videntes signa quæ faciebat. (*Augustinus.*)

Sed tamen, neque a signis, aliquid magnum existimabat de eo : sed adhuc humanam habens de eo mentem, ut de Propheta loquitur. (*Chrysostomus.*)

II. — Respondit Jesus, et dixit ei : Amen, amen dico tibi, nisi quis renatus fuerit denuo non potest videre regnum Dei.

Dicit ad eum Nicodemus : Quomodo potest homo nasci, cum sit senex? Numquid potest in ventrem matris suæ iterato introire, et renasci? (*Foan. III. 3, 4.*)

Quasi dicat : quia nondum es natus denuo, id est ex Deo spirituali generatione, notitia quam habes de me, spiritualis non est, sed animalis et humana. Ego autem dico tibi, quod sive tu, sive alius quicumque, nisi ex Deo denuo natus fuerit, non poterit apprehendere gloriam quæ circa me est : sed extra regnum erit : nam generatio quæ per baptismum fit, illuminationem animæ tribuit. (*Augustinus.*)

Cum aliquis cogitationibus propriis spiritualia evertit, derisibilia loquitur (*Chrysostomus*) (ut Nicodemus), Spiritus enim loquitur, et ille carnem sapit. (*Augustinus.*)

III. — Respondit Jesus : Amen, amen dico tibi, nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei.

Quod natum est ex carne, caro est : et quod natum est ex spiritu spiritus est.

Non mireris quia dixi tibi : Oportet vos nasci denuo.

Spiritus ubi vult spirat : et vocem ejus audis, sed nescis unde veniat, aut quo vadat : sic est qui natus est ex spiritu. (*Foan. III. 5, 6, 7, 8.*)

Nihil igitur sensibilibus inquiras, neque æstimes quod carnem generet Spiritus. Pone autem exemplum, quod est venti delatio. Quod dicit tale est : Si ventum nullus detinet sed quo vult fertur : multo magis spiritus actionem, naturæ leges detinere non poterunt. (*Chrysostomus.*)

Sive nescis unde veniat : Quia quomodo credentes ad fidem perducatur ignoras : vel quo vadat quia quomodo fideles ad spem perducatur nescis : et sic est omnis qui natus est ex spiritu ; ac si dicat : Spiritus sanctus spiritus invisibilis est : ita et quisquis ex Spiritu nascitur, invisibiliter nascitur. (*Haymo.*)

MEDITATIO XLI.

De sedata maris tempestate.

I. — In illa die, cum sero esset factum, ait illis (discipulis suis) : Transeamus contra.

Et dimittentes turbam, assumunt eum ita ut erat in navi : et aliæ naves erant cum illo. (*Marc. IV. 35, 36.*)

Et ascendente eo in naviculam, secuti sunt eum discipuli ejus : (*Matth. VIII. 23.*)

Et ait ad illos : Transfretemus trans stagnum. Et ascenderunt. (*Luc. VIII. 22.*)

Tria legitur Dominus habuisse refugia; scilicet navis, montis et deserti : quoties a turbis comprimebatur, ad aliquod istorum refugiebat.

Cum ergo vidit Dominus turbas multas circa se, earum importunitatem quasi homo volens declinare, jussit discipulos suos transfretare. (*Remigius.*)

Discipulos quidem assumpsit Dominus, ut visores fierent futuri miraculi : sed solum ipsos assumit, ne alii cognoscerent ipsos esse tam modicæ fidei. (*Chrysostomus.*)

II. — Et navigantibus illis obdormivit. (*Luc. VIII. 23.*)

Et ecce motus magnus factus est in mari, ita ut navicula operiretur fluctibus. (*Matth. VIII. 24.*)

Et facta est procella magna venti et fluctus mittebat in navim, ita ut impleretur navis. (*Marc. IV. 37.*)

Et descendit procella venti in stagnum, et complebantur, et periclitabantur. (*Luc. VIII. 23.*)

Ipse vero dormiebat. (*Matth. VIII. 24.*)

Erat ipse in puppi super cervical dormiens. (*Marc. IV. 38.*)

Ut autem futuri miraculi majorem eis imprimat sensum, dat tempus timori, dormiendo. Si enim vigilasset, aut non timuissent, neque rogassent, tempestate orta; aut eum aliquid tale facere non putassent. (*Chrysostomus.*)

Dimisit ergo eos incidere in timorem periclitationis, ut ejus virtutem in seipsis cognoscerent, qui alios ab eo beneficiatos videbant. (*Theophylactus.*)

Supra habes quia pernoctabat in oratione : quomodo hic in tempestate dormit? Sed exprimitur securitas potestatis : quomodo omnibus timentibus, solus intrepidus quiescebat : sed quiescebat corporis somno, cum intenderet divinitatis mysterio : nihil enim sine verbo fit. (*Ambrosius.*)

III. — Et accesserunt ad eum discipuli ejus, et suscitaverunt eum, dicentes : Domine, salva nos, perimus. (*Matth. VIII. 25.*)

Præceptor, perimus. (*Luc. VIII. 24.*)

Magister, non ad te pertinet, quia perimus. (*Marc. IV. 38.*)

Tunc surgens imperavit ventis et mari. (*Matth. VIII. 26.*)

At ille, surgens increpavit ventum et tempestatem aquæ. (*Luc. VIII. 24.*)

Exsurgens comminatus est vento, et dixit mari : Tace, obmutesce. Et cessavit ventus : et facta est tranquillitas magna. (*Marc. IV. 39. — Matth. VIII. 26. — Luc. VIII. 24.*)

Nondum autem discipuli qui circa eum exsistebant, ejus gloriam cognoscebant : et quidem quod surgens poterat ventis imperare credebant, sed quod quiescens, seu dormiens, nequaquam. (*Chrysostomus.*)

Solent potestatem habentes, eos qui violentia pacem hominum conturbant comminatione pœnarum refrenare. Per hoc ergo datur intelligi, quod sicut rex aliquis potest comminatione violentos comprimere et suis edictis murmur subjecti populi mitigare : ita Christus rex universæ creaturæ existens, sua comminatione ventorum cohibuit violentiam, et mari taciturnitatem indixit, et statim est effectus secutus. (*Glossa.*)

IV. — Et dicit eis Jesus : Quid timidi estis modicæ fidei? (*Matth. VIII. 26.*)

Necdum habetis fidem? (*Marc. IV. 40.*)

Porro homines mirati sunt. (*Matth. VIII. 27.*)

Qui timentes, mirati sunt ad invicem dicentes : Quis putas hic est, quia et ventis et mari imperat, et obediunt ei?

Et navigaverunt ad regionem Gerazendorum, quæ est contra Galilæam. (*Luc. VIII. 25, 26.*)

Comminatus est etiam et discipulis tamquam fidem non habentibus. Si enim habuissent fidem, credidissent quod etiam dormiens servare eos potuisset incolumes. (*Theophylactus.*)

Dubie habebant se erga eum : in quantum enim jussu mare placavit, non baculo, ut Moyses; non precibus ut Elizeus Jordanem; neque arca ut Jesu Nave; secundum hoc, vere Deus eis videbatur; secundum vero quod dormiebat, homo. (*Theophylactus.*)

MEDITATIO XLII.

De vocatione Matthæi.

I. — Jesus egressus est rursus ad mare : omnisque turba veniebat ad eum, et docebat eos.

Et cum præteriret, vidit Levi Alphæi studentem ad telonium. (*Marc. II. 13, 14.*)

Vidit publicanum nomine Levi sedentem ad telonium. (*Luc. V. 27.*)

Cum transiret, vidit hominem sedentem in telonio, Matthæum nomine. (*Matth. IX. 9.*)

Ad mare egreditur quasi solitarius volens esse : sed turba concurret iterum : ut addiscas quod quantum fugis gloriam, tantum ipsa te persequitur. Et si quidem tu ipsam persequeris, ipsa te fugiet. (*Theophylactus.*)

Sic et idem est Levi qui et Matthæus : sed Lucas, Marcusque propter verecundiam et honorem Evangelistæ, nomen ponere nolunt vulgatum, ipse autem Matthæus juxta illud : (*Prov. XIII.*) Justus accusator est sui, Matthæum se et publicanum nominat ut ostendat legentibus, nullum debere conversum de salute diffidere, cum ipse de publicano in apostolum sit repente mutatus. (*Beda.*)

II. — Et ait illi : Sequere me. (*Matth. IX. 9. — Marc. II. 14. — Luc. V. 27.*)

Sequi autem imitari est : ideoque ut pauperem Christum, non tam gressu quam affectu imitari posset, reliquit propria qui rapere solebat aliena. (*Augustinus.*)

III. — Et surgens secutus est eum. (*Matth. IX. 9. — Marc. II. 14.*)

Et relicto omnibus, surgens secutus est eum. (*Luc. V. 28.*)

Non solum autem lucra reliquit vestigalium, sed et periculum contempsit quod evenire poterat : quia vestigalium rationes imperfectas atque incompositas reliquit. (*Beda.*)

MEDITATIO XLIII.

De conversione Mariæ Magdalenæ.

I. — Rogabat Jesum quidam de Pharisæis, ut manducaret cum illo. Et ingressus domum Pharisæi discubuit. (*Luc. VII. 36.*)

Lucas plus medicus animarum quam corporum, ostendit ipsum Deum et Salvatorem nostrum piissime alios visitantem : *Et ingressus*, etc. Non ut aliquid de vitiis ejus sortiatur, sed ut impartiat de justitia propria. (*Gregorius Nyssenus.*)

ii. — Et ecce mulier, quæ erat in civitate peccatrix, ut cognovit quod accubisset in domo Pharisæi, attulit alabastrum unguenti. (*Luc. VII. 37.*)

Quia enim hæc mulier turpitudinis suæ maculas adspexit, lavanda ad fontem misericordiae cucurrit : convivantes non erubuit : nam quia semetipsam graviter erubescibat intus, nihil esse credidit quod verecundetur foris. Discite quo dolore ardet quæ flere et inter epulas non erubescit. (*Gregorius.*)

iii. — Et stans retro secus pedes ejus, lacrymis cœpit rigare pedes ejus, et capillis capitis sui tergebat et osculabatur pedes ejus et unguento ungebat. (*Luc. VII. 38.*)

Quot in se habuit oblectamenta, tot de se invenit holocausta; convertit ad virtutum numerum, numerum criminum : ut totum Deo serviret in pœnitentia quicquid ex se Deum contempserat in culpa. (*Gregorius.*)

MEDITATIO XLIV.

Christus per parabolam corripit
Simonem cominantem.

i. — Videns autem Pharisæus, qui vocaverat eum, ait intra se dicens : Hic si

esset propheta, sciret utique quæ, et qualis est mulier, quæ tangit eum : quia peccatrix est. (*Luc. VII. 39.*)

Ecce Pharisæus veraciter apud se superbus, et fallaciter justus, ægrum reprehendit de ægritudine, et medicum de subventione : quæ profecto mulier si ad Pharisæi pedes venisset, calcibus repulsa discederet.

Necesse est autem, ut cum peccatores quosque conspicimus, nosmetipsos prius in eorum calamitate defleamus : quia fortasse in similibus aut lapsi sumus, aut labi possumus. (*Gregorius.*)

ii. — Et respondens Jesus, dixit ad illum : Simon, habeo tibi aliquid dicere. At ille ait : Magister, dic.

Duo debitores erant cuidam sceneratori : unus debebat denarios quingentos, et alius quinquaginta.

Non habentibus illis unde redderent, donavit utrisque. Quis ergo eum plus diligit? (*Luc. VII. 40, 41, 42.*)

Quasi dicat : Neque tu absque debito es; quid igitur si in paucioribus teneris? Non superbias, quia tu quoque venia eges. (*Titus.*)

Nullus enim potest per seipsum a debito peccati liberari, nisi divina gratia veniam consequatur. (*Glossa.*)

III. — Respondens Simon dixit : Æstimo quia is cui plus donavit. At ille dixit ei : Recte judicasti. (*Luc. VII. 43.*)

Qua in re notandum est, quod dum sua sententia Pharisæus vincitur, quasi phreneticus funem portat ex quo ligatur. (*Gregorius.*)

MEDITATIO XLV.

Christus Magdalenam egregie defendit.

I. — Et conversus ad mulierem dixit Simoni : Vides hanc mulierem? intravi in domum tuam, aquam pedibus meis non dedisti : hæc autem lacrymis rigavit pedes meos, et capillis suis tersit. (*Luc. VII. 44.*)

Enumerantur ei bona peccatricis, enumerantur et mala falsi justi : *Vides hanc mulierem, etc.* (*Gregorius.*)

Quasi dicat : Facilis est usus aquarum, non est facilis lacrymarum effusio : tu promptis non es usus, hæc effudit non prompta : lavans lacrymis pedes meos, lavit maculas proprias : tersit comis, et quibus venata est ad peccatum juventutem, venata est sanctitatem. (*Titus.*)

II. — Osculum mihi non dedisti : hæc autem ex quo intravit, non cessavit osculari pedes meos. (*Luc. VII. 45.*)

Osculo Christum excipere Pharisæus neglexit, quod tantis illum benevolentiae argumentis, quæ erant sectæ illius superbia, non dignaretur. (*Hieronymus.*)

III. — Oleo caput meum non unxisti : hæc autem unguento unxit pedes meos. (*Luc. VII. 46.*)

Tu ne communi quidem oleo caput meum unxisti : illa pretioso unguento pedes unxit. (*Menochius.*)

MEDITATIO XLVI.

Christus peccata dimittit Magdalene.

I. — Propter quod dico tibi : (o Simon) Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum. Cui autem minus dimittitur minus diligit.

Dixit autem ad illam : Remittuntur tibi peccata. (*Luc. VII. 47, 48.*)

Nam qui vehementer se ingresserunt malis, rursus et bonis vehementer insistent, conscii ad quot debita se obligaverunt. (*Chrysostomus.*)

Tanto ergo amplius peccati rubigo consumitur, quanto peccatoris cor magno caritatis igne concrematur. (*Gregorius.*)

Contigit autem sæpius eum qui multum peccavit, per confessionem purgari : pauca vero peccantem, ex arrogantia non venire ad confessionis remedium. (*Titus.*)

Nullus ergo constitutorum in peccatis desperet, nemo virtuosus dormitet. (*Chrysostomus.*)

II. — Et cœperunt qui simul accumbebant, dicere intra se : Quis est hic qui etiam peccata dimittit? (*Luc. VII. 49.*)

Ecce quæ ad medicum venerat ægra, sanata est : sed de salute ejus adhuc alii ægro-
tant. (*Gregorius.*)

III. — Dixit autem ad mulierem : Fides tua te salvam fecit : vade in pace. (*Luc. VII. 50.*)

Sed cœlestis medicus ægros non respicit, quos etiam de medicamento fieri deteriores vidit ; eam autem quam sanaverat, per pietatis suæ sententiam confirmat. (*Gregorius.*)

MEDITATIO XLVII.

De missis ad prædicandum Apostolis.

I. — Jesus convocatis duodecim discipulis (Apostolis — *Luc. IX. 1.*) suis dedit illis potestatem spirituum immundorum : (super omnia dæmonia — *Luc. IX. 1.*) ut ejicerent eos, et curarent omnem languorem et omnem infirmitatem. (*Matth. X. 1.* — *Luc. IX. 1.*)

Benignus etenim, et clemens Dominus ac magister non invidet servis atque discipulis virtutes suas : et sicut ipse curaverat omnem languorem et infirmitatem, apostolis quoque suis tribuit potestatem ut curent omnem languorem, et omnem infirmitatem. Sed multa differentia est inter habere et tribuere, donare et accipere. Iste quodcumque agit, potestate Domini agit : illi, si quid faciunt, imbecillitatem suam et virtutem domini confitentur, dicentes : (*Act. III.*) "In nomine Jesu surge et ambula." (*Hieronymus.*)

II. — Duodecim autem Apostolorum nomina sunt hæc. Primus : Simon qui dicitur Petrus, et Andreas frater ejus.

Jacobus Zebedæi, et Joannes frater ejus, Philippus et Bartholomæus, Thomas, et

Matthæus publicanus, Jacobus Alphæi, et Thaddæus.

Simon Cananæus, et Judas Iscariotes, qui et tradidit eum. (*Matth. X. 2, 3, 4.*)

Catalogus autem Apostolorum ponitur ut extra hos, qui pseudo Apostoli sunt excludantur. (*Hieronymus.*)

1° Simon interpretatur obediens : obediuit enim verbo Andrea, et cum eo venit ad Christum.

2° Andreas autem interpretatur virilis. Bene virilis dicitur, quia relictis omnibus secutus est Christum.

3° Interpretatur autem Jacobus supplantans, quia non solum vitia carnis supplantavit, sed etiam carnem, Herode trucidante, contempsit.

4° Joannes interpretatur Dei gratia, quia præ omnibus, diligi a Domino meruit.

5° Philippus interpretatur os lampadis, quia lumen quo illuminatus est a Domino, mox invento fratri, per officium oris studuit propinare.

6° Bartholomæus Syrum nomen est non Hebræum, et interpretatur filius suspendentis aquas, id est Christi : qui corda suorum de terrenis ad cœlestia subleuat et suspendit.

7° Thomas interpretatur abyssus : sive græce Dydimus. Bene autem Dydimus abyssus interpretatur ; quia quo diutius dubita-

vit, eo profundius mysterium divinitatis agnovit.

8° Matthæus autem interpretatur donatus, quia Dei munere, de publicano, Evangelista factus est.

9° Jacobus bene dicitur, *Filius Alphæi*, id est Justi. Adeo enim magni meriti fuit, ut ab omnibus Justus vocaretur.

10° Thaddæus ipse est quem Lucas Judam Jacobi, id est fratrem Jacobi appellat, cujus epistola in Ecclesia legitur, in qua se fratrem Jacobi nominat. Judas autem interpretatur confessus, eo quod Filium Dei confessus sit. (*Remigius.*)

11° Simon Chananæus ipse est qui, ab alio Evangelista, scribitur Zelotes. Chana quippe zelus interpretatur.

12° Judas autem Iscariotes, vel a vico in quo ortus est, vel ex tribu Issachar vocabulum sumpsit, ut quodam yaticinio in condemnationem sui natus sit. Issachar enim interpretatur merces, ut significetur pretium proditoris. (*Hieronymus.*)

III. — Hos duodecim misit Jesus. (*Matth. X. 5.*) — Cœpit eos mittere binos. (*Marc. VI. 7.*) — Prædicare regnum Dei et sanare infirmos. (*Luc. IX. 2.*)

Præcipiens eis, dicens : In viam gentium ne abieritis, et in civitates Samaritanorum ne intraveritis :